

Vabatahtlike abil terve ja õnneliku Eesti poole

Siim Rinken – Eesti Arstiteadusüliõpilaste Selts

Vabatahtlikkus on jõud, mis paneb liikuma suured protsessid. See on jõud, mis toob sarnase maailmavaatega inimesed kokku, paneb nad ühise eesmärgi nimel pingutama ning suunab juhte tegema otsuseid, mis võimaldavad kõigile paremat äraelamist. Visioon tervest ja õnnelikust Eestist on arstitudengitel olnud juba pikka aega, kuid nüüd on see saavutamata hoopis suuremat ja võimsamat tähendust.

Tervishoius ja kindlasti ka teistel erialadel tehakse palju ära tänu töötajate entusiasmile ning soovile muuta maailma paremaks. Uudistest kuuleme tihtilugu, et haigekassal ei ole raha, ravijärjekorrad pikenevad ning patsiendid ei ole rahul saadud teenusega. Jah, on tõesti ka neid, kes tervishoiusüsteemis pettuvad, kuid see ei ole enamasti meedikute põhjustatud. Palju sagedamini kohtame tänulikke inimesi, kes saavad meie käest abi ja leevendust oma muredele, on siiralt õnnelikud ning lisaks heale sõnale võtavad kotist ka šokolaaditahvli.

Sellepärast olemegi tihti tööl natuke kauem kui ettenähtud töötunnid, ületunde olemine valmis tegema erikokkuleppel tööandjaga, et valveringid saaksid kaetud, algatame aktsioone terviseteemadele tähelepanu tõmbamiseks ning lõpuks kuuleme ikka vaid seda, kui efektiivsed me olemine võrreldes teiste riikidega.

Jah, me olemegi efektiivsed, sest me teeme palju niinimetatud vabatahtlikku tööd. Tudengipõlves nimetame seda kogemuste hankimiseks ning kasutame seda kui võimalust õppida, arstina tehakse seda tihtipeale missioonist ja soovist patsienti tema murega aidata. Vabatahtlikena on meil lisaks sellele võimalik korraldada kampaaniaid, konverentse või algatada isegi seadusemuudatusi,

kuid me ei saa seda teha terve elu lihtsalt entusiasmist ja oma unetundide arvelt. Saadud kogemused teevad meist paremad kodanikud ja arstid ning seetõttu on üsna loomulik, et esimesed katsetamised tehakse ära just vabatahtlikuna ja tudengina. Ühelt poolt õpime oma ideid turundama ning oskame edaspidi patsiendile vajalikku ravi paremini „maha müüa“, teiselt olemegi kodanikud, kes teavad oma väärtust, ning seisame ühtselt vastu ebaõiglusele. Meedik on ikkagi inimene ning ka meie väärimisega perega veetmiseks vaba aega, mitte koduvalvet.

Üleskutse nimetada 3 arsti või õde, kes töötaksid ainult 1,0 koormusega, oli olemas juba minu õpingute alguses. Esmalt tundus see naljana, kuid järjest enam nendega koos töötades selgub, et tegu on kurva reaalsusega. See, et süsteem on halvatahvatav vaid inimeste normaalkoormusel töötamisega, on pehmelt öeldes hirmutav. Olemegi olukorras, kus tervishoid vajab juurde inimesi, suureneb vajadus tervishoiuteenuste järele ning kõik muutub kallimaks. Vajame põhimõttelist ja julget otsust, sest suudame suhteliselt täpselt ennustada, kui mitu arsti tuleb süsteemi juurde järgmise 5 aastaga ja et nendest ei piisa.

Tudengist kasvab arst ja see muutus seaduse silmis toimub lõpudiplomi kättemisega. Sellel hetkel ei ole noor enam „noor“ ja on järsku saanud arstiks. Ta teab oma väärtust ega taha tervishoiusüsteemi panustada vaid õlalepatsutuse eest. Kuus aastat õppimist, töötamist ning vabatahtlikuna süsteemi panustamist on olnud juba piisavalt kurnavad. Inimene ja inimlikud tingimused on prioriteedid, mis võiksid viia meid visioonini, et maailma kõige tervemad ja õnnelikumad inimesed elaksid Eestis.

Siim Rinken